

Poveste pictată în fire tainice

Maria Dumitrache (DMP)

~în amintirea bunicilor~

***

-Oare există culoare și pentru noi, în această lume Arno? Ne jucăm cu ea în pensulele noastre obosite și rumegate de atâta timp. Știi ce mă intrigă cel mai mult, faptul că toți ne râd în nas când ne examinează picturile și noi... noi, în acele momente vrem să ne ascundem undeva departe de tot, și totuși nu putem pentru că ne place ceea ce facem. O facem cu pasiune. Mi s-a luat de așa-ziși artiști care doar își aruncă culorile pe pânze la întâmplare și primesc critici ridicate în slăvi când de fapt ei nu exprimă nimic, decât un gol și o rătăcire. Noi răsrângem spiritul viu și pasional în fiecare operă de-a noastră. Spiritul trăiește acolo și poate fi observat foarte repede. Și, o dată descoperit vrea... of, vrea să fie mângâiat de privirile calde și pasionale, și atunci pânza noastră se pierde în mintea lor, știi asta, nu are rost să mă contrazici... unii sunt atinși de ambiție și nebunie, dar și noi vrem recunoaștere și să ieșim de după draperia invizibilă și să fim aplaudați. Sunt o femeie care visează prea mult și joc un rol într-un spectacol crunt și plin de măști și singura mea evadare și detașare este culoarea și dragostea de a picta. Dar tu nu mai ești, ai părăsit această scenă înainte de a auzi aplauzele, măcar câteva clipe, ca un contemporan creator, unde culoarea, pensula, pânza și șevaletul îți erau întreaga lume. Îmi beau cafeaua în fața ta și mă gândesc la multe, prea multe și tu... tu te uiți la mine și mă ascuți, înfășurat în cenușa oaselor tale. Îmi pare rău că te-am înghesuit în bolul ăsta de ceramică, dar a fost singurul cu capac. Mâine o să apari pe prima pagină din ziar, cu titlul mare: "Celebritate neobișnuită și încă nedeazăluită a decedat pe ultima filă al romanului său". Ai să vezi, dragul meu prieten, că poza îți va fi publicată peste tot, ca un erou care nu a știut să-și vândă tablourile, iar numele tău va fi pe toate buzele celor care vor citi știrile, și... operele tale vor fi recunoscute și vei avea atâta vânzare cât nu ai avut în viața ta. Trebuie să mă gândesc la un eveniment care să îți poarte numele. Ce zici de: "Admiratorul și Cumpărătorul propriei sale închisori creative?" Îmi place cum sună, va fi o adevărată glorie pentru numele tău după fiecare expunere de tablouri. Iar vorbesc singură Arno, dar aștept să apari în casă, învăluit în lumina blândă a stelelor, iar eu să te întâmpin cu lumânarea în mână, ca de obicei, și să aud prăbușirea trupului tău pe canapea făcând să răsună în toată camera sunetul arcurilor învechite. Oare există viață după moarte?

-Există, Gubia, există.

-Oare tu îmi vorbești? Să fie vocea ta, Arno?

-Eu sunt, draga mea. Eu sunt cel care își întindea picioarele pe măsuță și cum mă prindeai, mă certai. În fiecare noapte îmi erai ajutor atunci când trebuia să mă dezbrac, și tot tu mă înveleai, în momentul în care pleoapele mi se închideau, cu cuvertura colorată primită de la ai tăi.

-Domnul e bun cu mine, Arno! Nu m-a lăsat singură! Ești aici!

- Domnul a fost mereu bun cu tine, soarta e nedreaptă. Se spune că omul are o singură viață dată de El și ți-o oferă din toată inima Lui darnică, dar drumul în viață ni-l alegem singuri, fie însoțiți de oameni cu suflet bun, fie alături de hiene cu suflete înșeuate. Alegerea ne aparține o dată ce suntem botezați. Mai crezi în vise?

-Întotdeauna, Arno. Ele sunt o părticică din vraja în care am trăit în tot acești ani.

-Vreau să dai jos această pânză hidoasă și întunecată de pe tine și să îmbraci ceva mai colorat. De câte ori ți-am spus că nu vreau să porți doliu? Te vreau în saten și mătase, în culorile curcubeului. Toate acestea te vor ține tânără și îți vor aduce inspirația de care ai nevoie. În toată casa e zăpușeală.

Deschide geamurile, nu vreau să ne sufocăm.

Cum stătea ghemuită, părea alta decât cea pe care o lăsase Arno acum câteva zile. Slăbise destul de mult, iar fața i se alungise. “Ori poate că părea obosită și secată de atâtea lacrimi”, se gândi el.

Oricât de trasă la față era, șuvițele blonde îi dădeau un aer tineresc. Întotdeauna îi asculta vorbele și învățămintele. Poate și aerul ei copilăros a ajutat-o, acum un deceniu, de a fi angajată ca secretară, și de-atunci legându-se o puternică relație de prietenie între ei care nu s-a rupt nici după eșecul care a survenit după prima lui expoziție unde și-a etalat tablourile în ulei pe pânză. Tematica abordată era pastelul, reprezentând peisaje ale diverselor zone din Croația, dar și din lume, dar după aceea s-a reprofilat pe nuduri. Nudismul aducându-i vânzări mult mai multe, ajutându-l să creeze în continuare peisajele din diverse locuri vizitate. Dar oricâtă vânzare avea, criticile se lăsau așteptate, doar cei ce îi cumpărau picturile îi apreciau munca.

În fiecare noapte stăteau în balcon, urmărind deschizătura cerului cum își primea stelele să-i lumineze. Glasul vinului din borcanul de porțelan se auzea ca un ecou stins, rugându-i a se desfăta cu gustul lui. Le erau dragi nopțile, fiindu-le singurul prieten nedespărțit în această lume bătrână și fără speranță. Mirosul de trandafir le aducea un aer răcoros în nopțile călduroase. De multe ori asemănau parfumul nopților cu atingerea îngerilor, unde se lăsau exilați pe aleile mistice înconjurați cu șiruri de petale magice pe care erau inscripționate tot felul de citate în limbi necunoscute, și-apoi dacă le dădeai o oarecare atenție, mai multă decât în alte dăți, se pierdeau în curtea largă din fața unei imense catedrale. O superbă catedrală înconjurată de pisici negre îmbrăcate în veșminte albe și care țineau în mâinile lor săbii de aur, iar pe acoperișul acelei clădiri era decorată o sculptură din bronz, unde soarele se odihnea la granița dintre zi și noapte, înfățișându-l pe Marele Rumi, prințul poezilor sufit, care a fost un mistic ce a amestecat gânditorul și artistul, în sine.

Niciodată nu dăduseră buzna înăuntrul acelei catedrale. Pentru a putea pași în interiorul ei, trebuia urmat un anume ritual și din fiecare însămânțare a gândurilor se nășteau copaci roditori care semănau între ei, astfel încât îți era greu să deslușești soiul lor, fiind și ultima probă de trecere al acestui ritual, și mulți făcuseră greșeli în alegerea lor, dar Arno și Gubia doar admirau grădina plină cu flori și picăturile de ploaie care se lipeau în sufletul lor, oferindu-le muza pentru crearea de noi picturi, parcă mult mai vrăjite, ducându-le pensula pe pânză, într-o călătorie știută doar de ei. După ce-și primeau licoarea magică, reveneau în balcon admirând zeițele celeste cum își port lumina lângă luna divină.

-Îmi vin în minte acele versuri ale lui Rumi, pe care mi le-ai recitat după ce m-am despărțit de Yasin. Ai reușit prin câteva cuvinte să îmi luminezi sufletul și ochii.

-Cred că au venit la momentul potrivit. Avem nevoie de cuvinte atunci când simțim că ne prăbușim. Doar cuvintele vindecă, oricine ce ar spune.

-”Ceea ce Dumnezeu i-a spus trandafirului/ astfel încât el a râs într-o frumusețe înflorită, /i-a spus și inimii mele / și a făcut-o de sute de ori mai frumoasă.“ Și, acum mă încarcă cu energie pozitivă aceste versuri. Parcă toată ceața întunecoasă dispare și îi ia locul iubirea, căldura, strălucirea și speranța.

-În plus, și un mort își dorește să trăiască. Uită-te la mine! Am murit, trupul îmi este incinerat și zace în acest bol, dar sufletul îmi este tânăr, pregătit să îți stea alături, și să-și continue călătoria în această lume, eliberat de suferințe, boli, dureri, ci doar urmărit de amintiri. Amintiri cu tine și dragostea noastră pentru artă. Încă mai ai nevoie de mine să te îndrum și să te ajut să treci cu ușurință peste moartea mea, iar eu am nevoie de tine pentru a mă ajuta să pășesc în Catedrala Sfântă, pentru a fi mântuit de Marele Rumi și de a-mi fi iertate păcatele, pentru că numai trecând anumite etape pot să stau lângă Prea Sfințitul și Unicul Cuvânt, adică Divinitatea Supremă. Dar mai întâi vreau să-ți spun cum e Dincolo și vreau să iei pensula în mână, pictându-mi jurnalul drumului către moarte.

-O să am nevoie de multă pânză, multă... multă, și culori și... cele trei pensule primite cadou de la tine. Încă nu le-am folosit. Povestește-mi tot. Nu uita nici un detaliu, imediat voi fi și eu gata cu

ustensilele.

-O să afli lucruri nemaiauzite și nemaivăzute. O să fii surprinsă de ceea ce îți voi relata, draga mea. Nu am avut eu succes cât am trăit cu pasiunea mea, dar tu cu siguranță îți vei auzi numele peste ocean. Aprinde toate lumânările din încăperea și fii pregătită să asculți Drumul Reînvierii.

Gubia se ridică pentru a îndeplini dorințele lui Arno, iar el rămase câteva clipe încrucișându-și mâinile la piept și murmurând ceva care nu se poate reda. Apoi se ridică și se așază pe canapea, încercând să-și adune cuvintele dincolo de situația în care se afla și de privirea entuziastă care se zărea în ochii Gubiei. "Ce este oare mai plăcut decât să simți din nou Viața cum curge în simțurile tale?", își spuse Arno.

Chiar dacă era doar o umbră în încăperea luminată de diverse lumânări, era lucid și nu mai avea de ce să se plângă, nu-și dorea decât să aducă o rază puternică în sufletul Gubiei ca ea să-și regăsească bucuria și liniștea, aducându-și aminte de primi pași porniți pe acest drum învelit cu o veritabilă inspirație din natura firii ei. O vroia așezată la casa ei și să îi dea din nou încrederea în acest larg drum al destinului, unde flacăra pasiunii să ardă în clipele strălucitoare fără a se stinge și să fie conștientă de puterea personalității și sufletului ei care sunt atât de subțiri în viața asta și nu pot supraviețui fără dragoste. Dragostea fiind elementul cel mai durabil în lumea vie și este atât de fragilă și oricând poate să se scufunde în abisul suferinței dacă firea se pierde în ițe invizibile dar pline cu praf demonic. Nimic nu se întâmplă fără voia noastră, aceasta era concluzia la care ajunsese Arno.

-Am să încep cu câteva cuvinte legate de Zi și Noapte, draga mea, ca să înțelegi mult mai bine Drumul meu. Ziua și noaptea luate împreună sunt aceleași și totuși diferența e de la cer până la pământ, dar ele seamănă ca două surori, și de ce nu ar fi surori?! Te trezești dimineața cu visele gândite în noapte, iar noaptea adormi cu frământările și speranțele strânse în interiorul tău peste zi, chiar dacă ele se manifestă diferit, sunt surori, dar nu gemene, ci cu aceeași identitate trăind cu noi pe tot parcursul vieții. În tărâmul Divinității Supreme este doar Lumină, Iubire și Speranța Pură, dar pe pământ ești învățat încă de la naștere cu cele două surori: Întunericul și Lumina. Acum ai în față două pânze, una va fi Ziua și cealaltă Noaptea, și pe fiecare dintre ele vei picta ceea ce eu am să-ți mărturisesc, dar mai întâi spune-mi, dacă îți mai aduci aminte fragmentul din Biblie cu referire la Sfânta Evanghelie după Ioan, referitor la Lumină.

-Nu cred să fi citit partea aceasta. Dar ce legătură are Biblia cu Drumul tău?

-O să îți dai singură seama, Gubia. Las' că îți spun eu ce scrie în acel verset și dacă nu mă înșel e chiar capitolul 12,46: "Eu, Lumină am venit în lume, ca tot cel ce crede în Mine să nu rămână întuneric".

-Un moment, Arno. Ceea ce spui tu e adevărat că Divinitatea Supremă e Lumina și crezând în această putere spirituală părăsești Întunericul și te scalzi în izvorul mântuirii și suntem una cu Lumina?

-Ceea ce vreau să îți spun este ca moartea nu e sfârșitul nostru ci doar că sufletul ne părăsește și intră în Împărăția Cerului, iar timpul nostru nu mai este limitat ci devine etern, fără sfârșit. Nu mai există pentru noi trecut, prezent sau viitor. Pe pământ cunoscând atât Lumina cât și Întunericul, trupul nostru caută printre gânduri și vise speranța ca ele să devină reale la un moment dat, iar preocuparea noastră de zi cu zi este să ne asigurăm hrana, sexul, lupta cu noi înșine dar și cu cei din jur și puterea de a răzbate atunci când suntem loviți de măști dureroase, fie legate de partea profesională dar și de cea personală, pentru că toată viața căutăm atât fericirea și iubirea cât și liniștea, uneori le avem, alteori ne sunt scăpate printre degete, sunt și cazuri când nimic din toate astea nu ajung să fie îmbrățișate de multe persoane. Viața pe pământ e o închisoare pentru că faci aceeași pași pe care i-au executat și străbunii tăi... ai mei, dar acolo, parcurgând Drumul până ajungi în fața unei Raze puternice care-ți întinde mâna și îți spune că celula vieții s-a risipit ducând cu ea durerea și neîmplinirea, ești liber și zbori și simți bucuria cum curge ca o ploaie de vară, răcorindu-te. Ești altul și parcă tot ceea ce ai trăit pe pământ s-a spulberat, iar eliberarea te încarcă

cu o realitate pe care nu erai capabil să o gândești, dar să o și trăiești, și ești mult mai bun și sufletul îți este atât de pur. O dată ce pășești în această lume albă, ești încercat de un sentiment pe care niciodată nu l-ai simțit și înțelegi multe lucruri care au o singură formă și aceea este neschimbată și scopul unic este fericirea și strălucirea sufletului. Ideea este că oricât ne-am dori sau nu, va trebui să părăsim trupul și să ne abandonăm în Lumină, fără conștiință, fără gânduri negre, fără amărăciune sau durere ci doar puritate, fericire și dragostea limpede și mult mai persistentă față de noi, de cei apropiați și mai ales față de Divinitatea Supremă, pentru că acolo, draga mea, toți suntem egali și nu contează care ți-a fost funcția pe pământ ori cât de mult succes ai fi avut, dincolo ești un suflet alb ce-și trăiește viața eternă.

-Arno, niciodată nu aș fi crezut că vei deveni atât de spiritual. Îmi aduc aminte de tabloul pe care l-ai vândut doamnei Shina, " Raiul fericit". Te-ai gândit vreodată că poate vor fi suflete care nu vor ajunge acolo? Poate că eu nu aspir sau sufletul meu nu aspiră atât de departe, e prea negru și slab din cauza chinurilor la care a fost supus.

-Tristetea este așternută peste sufletul tău, inima îți este înfiorată dar când îți va veni timpul, sufletul îți va pluti în cer și vei privi de pe Vârful Suprem peste lume și toate din jur îți vor părea umbre pentru că te vei afla pe tărâmul îngerilor și vei fi atât de fericită și plină de viață cum nu ai fost pe pământ; o altă fericire mult mai profundă și plină de sunetul dragostei, dar până atunci trebuie să îți lași inima să o cunoască. Am să îți pun două întrebări la care aștept răspuns: Care îți sunt dorințele tale la ora actuală ca să te simți un om împlinit? De ce anume te temi dacă îți dezvălui sentimentele față de Carlos ?

-Iubirea se reduce la durere și implicit la acumularea unor amintiri care mă vor bântui multă vreme. Nu mai vreau să aud de ea după ce-am încheiat un capitol destul de anost și trist alături de Yasin. Dar tânjesc după dragoste, adevărat, doar că sunt nesigură.

-Ești legată prea mult de trecut și am avut, înainte de decesul meu, acest dialog. Ești prea copleșită de durere dar ea poate fi ștearsă, pansată cu liniștea și dragostea viitorului care te așteaptă și vor să devină un fapt realizat și să nu le fie întors spatele de a ta solidă inimă care nu-și mai dorește să trăiască farmecul și splendoarea iubirii alături de o ființă care vrea să-ți dăruiască liniștea și grădina sufletului lui pline de bunătate și să te cuprindă într-o armonie cu iubirea.

-Ferestrele inimii mele sunt închise sau să zic mai bine că draperiile sunt trase și nu am nici un loc rezervat pentru acea grădină de care spui tu. Lasă-mă deocamdată în deșertul pierdut în zare și, atunci când voi simți că e timpul pentru un nou început, mă voi lăsa umezită cu parfumul lui Carlos ademenitor și plin de calități.

-Până la urmă recunoști că are calități acest bărbat.

-Atracția către necunoscut, mereu e o calitate, spuse Gubia, zâmbind. Povestește-mi cum a fost de când ai închis ochii și ai ajuns acolo, acest Drum al Învierii. Sunt nerăbdătoare să aflu fiecare detaliu. Vreau să prind în culoare Lumina de la intrarea în Casa Divinității Supreme.

-Eviți să răspunzi dar avem timp pentru toate. Drumul meu a început... când m-am apropiat de intrarea în această Lumină, am zărit stând pe-o floare un fluture care, mi-a spus ulterior, era paznicul acestei Grădini. El primea sufletele în viața eternă. Apoi, m-a întâmpinat un miros de busuioc și iasomie – care îmbrățișau marginile, de la un capăt la altul, a acelei Grădini și ducea până pe scările Catedralei, iar acolo acest miros se încununa cu parfumul trandafirilor ce erau agățați de pereții acestei clădiri; era un fel de labirint al parfumurilor bine impregnante în aerul cald și pur din această lume. Nu era un lucru rău și nici nemaîntâlnit pentru că se asemena foarte mult cu clipele petrecute de noi doi în acele tainice momente când pătrundeam pe aleile mistice înconjurată de petalele magice, doar că nu am fost întâmpinat de pisici ci de un fluture. De fapt, pisicile nici nu mai erau, după ce m-am acomodat cu noua mea Viață, am întrebat pe Vestitul Duh de ele, și mi-a răspuns că pisicile negre în veșminte albe sunt văzute doar de muritori și nu de cei ce trec în Viața Veșnică. Au existat momente în care eram tentat să rup florile din jurul meu și să mă scald în ele, dar mereu mă opream din aceste interzise dorințe pentru că nu aveam voie, ele erau acolo să aducă

parfumul splendoarei și purității și nu pentru a fi rupte de spirite pierdute ca și mine.

-Ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi rupt o floare? întrebă Gubia curioasă.

-Hmm... nu știu, Gubia. Mi-a fost teamă să întreb. Dacă nu-mi înfrânam aceste porniri, poate că nu aş fi aici cu tine. Știi ce mă bucură cel mai mult? Că mi s-a oferit să le privesc, fermecat de aceste minunății care nu se ofilesc niciodată și cred că sfârșitul vieții pe pământ mi-a fost răsplătit cu vârf; nesomnul îmi este îndulcit de această întinsă grădină și soarele e altfel pentru că stătea să fie atins, și uimirea cea mai mare a fost că: nu m-am ars ci doar simțeam acea fierbințeală plăcută, strălucind alături de el. Când am intrat în Catedrală, în mijloc se afla o masă cu treisprezece scaune, și atunci mi-a fugit gândul la Cina cea de Taină, doar că nimeni nu stătea pe scaune, pe masă se găseau câteva pahare, o carafă cu vin și una cu apă și o pâine, dar nu era pâine ca a noastră ovală ci rotundă și subțire, ca acelea făcute în țest, iar pereții erau capitonati cu oglinzi în care îți puteai vedea calitățile și nu defectele. Iar în jurul mea dansau vibrații, da, vibrații, Gubia! Nu știu cum să îți explic dar eram înconjurat de anumite sunete invizibile ce-mi încântau auzul și răsunau cu ecou în toată Catedrala. O Catedrală măreață sprijinită pe trei stâlpi din aur. Pe jos erau covoare din flori care se bucurau și îmi zâmbeau de câte ori pășeam pe ele. Am uitat să-ți spun că eu eram îmbrăcat într-o cămașă albă și lungă până la genunchi, și-n picioare aveam sandale din bambus curate ca lacrima pe tălpi. Peste tot se simțea iubirea dar și taina unei lumi prea frumoase și nepătate; gândurile mele obișnuite nu mai existau, nu mă mai interesa faima, recunoașterea operelor mele, mă separasem total de viața de pe pământ cu cea de aici, eram într-un spațiu fără sfârșit unde primisem revelația dragostei și a Luminii clare care mă învăluiau cu amintiri plăcute și emoții purificatoare. Sufletul meu oscila între fantastic și realitate, dar amândouă ferestre mă umpleau cu hrana Sfântă a unor culori și sentimente pe care le pictam doar pe pânzele mele. Și, totuși, totul din jurul meu era cât se poate de real. Prea real! Lăcomia, invidia, egoismul, avarul nu mai existau în mine, toate aceste negricioase siluete ce mă prindeau în hora lor s-au risipit și mă priveam în acele oglinzi râzând cu poftă căci eram om bun, smerit, cu o aură puternică deasupra capului care strălucea neconținut. Eram eu în momentul botezului!

Gubia părea impresionată și entuziasmată de cele spuse de Arno, doar ca frământările și gândurile erau aceleași, cu o singură deosebire, nu era avară și egoistă, în schimb își dorea faimă și recunoaștere muncii ei. Devenise visul ei din clipa în care pusese mâna pe pensulă, și toată această perioadă a vieții ei și-a dedicat-o în mare parte pictatului. Cum aş putea să mă vindec de aceste impulsuri otrăvitoare?, își spuse Gubia.

-Gubia, îți aud gândurile, draga mea! îi spuse Arno, întrerupându-i șirul de gânduri ce o bântuiau.

-Citești și gândurile, Arno? Data viitoare nu o să mă mai pierd în ele, spuse zâmbindu-i.

-O să am grijă să găsești ceea ce îți dorești, Gubia. Să te împing spre calea Luminii și speranțele tale să se scalde în Izvorul Mântuirii. Sufletul nostru este supus la mii de examene de-a lungul vieții și fără să vrem cădem pradă acestor impulsuri, cum și eu m-am desfătat cu ele, dar aici uiți de ele și trăiești, după ce ești acoperit cu țărână, printre grăunți și muguri de aur, și nu mă refer la metalul prețios ci la Divinitatea Supremă, pentru că Ea este Aurul de Dincolo, Aici, Acum și pentru Totdeauna!

-Am impresia că perfecțiunea există până la urmă, Arno, spuse cu teamă Gubia după ce stătu pe gânduri destul de mult. Ea nu credea că poate exista perfecțiunea, de câte ori era întrebată: Dacă e perfectă sau dacă există perfecțiunea, Gubia răspundea negativ și mereu susținea, "să ne iubim imperfecțiunile, că doar ele există!". E oarecum ironic, Arno, căci multă lume o caută pe pământ, când de fapt ea nu trăiește aici, ci Dincolo.

-Da, draga mea! Asta e una din ironiile sorții, să cauți ceva ce nu există, și totuși există dar văzută și simțită doar de sufletele care pășesc în Viața Eternă. Un paradox!

-Și, se întâmplă o dată... .

-O dată și pentru totdeauna, Gubia. Și, știi ce este interesant aici? Nu ești judecat, pe când în lumea

de jos, pentru orice faptă, gând, ești judecat și tras la răspundere dar și atacat ori nenorocit de înclinații și discuții negative. Totul e o minune!

-Sunt sigură că așa este, doar că Arno, pe pământ există trei tabere: lume rea, lume bună, și lume bună-rea. O lume împinsă de neajunsuri, discriminări, loviți de soartă și automat că merg pe ideea: ceea ce am primit de la viața, ofer și eu.

-Ai dreptate, aici primești Lumină și pe ea o dăruiești și nu există trei tabere ci una singură: suflete.

-Mi-aș dori să fiu înălțată în înaltul cerului și să mă închin acestei vieți pe care tu o trăiești, îi spuse Gubia cu o voce hotărâtă.

-Când îți va veni ceasul, vei trăi și tu în Divinitatea Supremă, dar până atunci trebuie să trăiești în Lumină și să îți continui viața pe pământ, golindu-te de durere și să te scalzi doar în Mântuirea care duce la dragoste.

-Mântuire... . Mereu pomeniști de ea, dar cum aș putea să o simt dacă sunt pierdută în această poleială care mă hrănește prost și setea mi-o sparge în hârtii fără valoare? Drama care o trăiesc nu mă lasă să mă bucur de viață și mă împiedică, să văd dincolo de răni.

-Toți suntem răniți și nimiciti, nimeni nu scapă de cusătura dramatică, nici chiar eu nu am reușit dar ajungând aici, am văzut lumea prin ochii Luminii și asta vreau să îți ofer și ție. Noi ne creăm propriile drame în viață pentru că suntem umbriți de ambiție și invidie și acestea duc la o încărcătură care așteaptă să împuște conștiința noastră, răbindu-i pe cei din jurul nostru.

-Ce pot face să evadez, Arno?

-Să te vindeci și să-ți creezi lumea pe placul tău, așa cum ți-ai decorat dormitorul.

-E simplu de spus dar greu de pus în practică.

-Poate că nu. Tu ignori vorbele, dar ele ne aparțin. Unii oameni tac și fac, alții vorbesc și nu fac nimic, dar mai există o categorie care cunoaște valoarea cuvintelor ducându-le către fapte. Și, aș continua: cum florile au nevoie de mângâiere și adiere, așa și sufletul tău. Cum valurile se iubesc cu țărnul, așa și omul are nevoie de o oglindă să-l adore. Dacă drumul în viață ți-l presari cu ghimpi, asta vei culege, dar dacă ți-l vei orna cu înțelepciune, smerenie, soare, emoții și dragoste, vei aduna curățenia sufletului tău. O vie tăiată și îngrijită oferă struguri sănătoși și întinerește, dar dacă o lași în Plata Domnului, mustul se acrește și via îmbătrânește. Așa și noi, draga mea!

-Să-nțeleg că trebuie să lupt și să mă trezesc din acest cerc în care m-am lăsat prinsă, iar imaginea făcută până acum a fost falsă privind ceea ce mă înconjoară și să mă impun cu mai multă ardoare dorințelor mele, căci numai astfel pot contracara elementele care m-au atins fără voia mea sau cu voia mea.

-În acest fel ar consta trezirea ta și reinnoirea sufletului tău neîmplinit. Nu te lăsa dominată de întâmplări și stări ce nu îți fac bine, încearcă să le ocolești dominându-le, și nu invers. Suntem umili în fața Luminii și în același timp suntem una cu Lumina. Paradoxul de care îți spuneam adineauri.

-De câte ori o să vreau o dorință împlinită, trebuie doar să o gândesc, să o modelez și să o trec prin filtru gândurilor curate, și-apoi să o duc spre îndeplinire.

-Exact, Gubia! Ai înțeles perfect. Lumea e învățată să calce pe cadavre numai să ajungă acolo unde își dorește, eu vreau să îți arăt că se poate și altfel, ocolindu-le, mângâindu-le, și atunci ele prind viață într-o deplasare înconjurată de puritate, implicit Lumina. Disciplina interioară depinde doar de tine, Gubia.

-Nu te teme, Arno! Chiar dacă inima mea refuză să creadă, sufletul meu îți dă crezare, iar gândurile îmi șoptesc că orice treaptă am coborât până acum, le voi urca fără să-mi dau seama către EA.

-Așa te vreau, cu o gândire pozitivă! Acum să revin la Drumul meu.

-Aștept continuarea, Arno.

-Rămăsesem... da, la botez. În timp ce îmi vedeam ziua în care mă botezasem, prunc fiind în brațele Preotului, o mână caldă m-a atins pe umărul drept, și parcă, citindu-mi gândurile, spun o absurditate, clar că tot ceea ce gândeam era transparent precum apa, mi-a spus: "Ai pășit în Viață călăuzit de un Înger. Ai învățat pe pământ că singura instanță a faptelor tale, ai fost tu. Dar acum, venind în Divinitatea Supremă către Lumină, ai fost îmbrăcat cu Speranță, Putere, Adevăr și Puritate, dar îți mai trebuie, ca ritualul să fie gata, smirnă și aloe. Ele pot fi procurate din Grădina Catedralei, iar pentru a duce la sfârșit Drumul Tău, trebuie să te reîntorci pe pământ, să găsești persoana dragă care te poate vedea, și împreună să căutați aceste două miresme, să le uscați și să le aprindeți, parfumând aleile mistice, și totodată să îți ajuți aproapele de suflet să-și urmeze inima și să pășească pe-o cale curată și luminată". Așa am pășit din nou pe pământ, cu două țeluri bine determinate și am nevoie de ajutorul tău, Gubia.

-Mi-ai spus de la bun început că ai nevoie de mine, Arno. Înainte de a ne aventura pe aleile acelei Grădini, am o curiozitate. Cine a fost cel care te-a atins?

-Eternitatea, draga mea. Eternitatea care trăiește în Catedrală și apare ca o rugăciune la vederea sufletelor. A apărut în veșmânt nevăzut, cu un chip meditativ, vorbindu-mi cu o voce calmă și clară, ca și cum mi-aș fi desfătat lăuntricul cu un vin roșu și prea bun ca să nu-l simt dar care nu m-a îmbătat, ci m-am regăsit pe mine, acolo unde Viața a început și în același loc se va termina.

-Nu înțeleg nimic, Arno. Fii mai explicit, te rog. M-ai pierdut de la Eternitatea.

-Dansam cu mine, cu sufletul meu, mă regăseam. Timpul e Viața, Viața e Vinul și Sufletul meu avea să descopere tăcerea, ruga și... un amănunt care o să-mi aducă Eternitatea.

-Am înțeles, cred, spuse Gubia la fel de nedumerită. Te-ai găsit pe tine, dar nu chiar pe tine ci pe tine după ce vei îndeplini ritualul.

-Hai să ieșim pe balcon. E lună plină și aerul parfumat ne va ajuta să alergăm prin miresmele rozelor și să ne lăsăm conduși spre deschizătura cerului ca să putem pătrunde în Grădină.

-O muzică fermecătoare se auzea în liniștea serii, dar starea Gubiei nu era refăcută complet, începu să-și muște buzele, în timp ce-și plimba privirea de la trandafirii care aveau un miros puternic la Arno, până în cele din urmă când își opri ochii asupra lunii, și-i zâmbi. Parcă și ea îi răspunse cu un surâs.

-Ce faci? o întrebă Arno și glasul lui parcă purta toate armoniile unui concert nocturn și parfumat. Dă-mi mâna, Gubia, și lasă-ți gândurile să se liniștească. Nu ai să mă pierzi niciodată, draga mea. Ai să te regăsești, ca și mine, ai încredere în mine!

-Știi că te iubesc cu adevărat, doar că... știu... știu că o dată ce vom păși în Grădină, nu te voi mai revedea. Îmi e teamă de singurătate! Îmi e teamă, Arno! îi spuse Gubia cu vocea stinsă și îmbibată-n lacrimi.

-Nu plânge, Gubia! Și eu te iubesc, draga mea prietenă, dar trebuie să mergem acolo, nu pot băntui pe pământ multă vreme, și-apoi te asigur că vei fi fericită, cea mai fericită femeie și nu vei mai fii singură, iar eu îți voi fi mereu alături, pentru că mă porți în sufletul tău. Pentru mine ai fost și vei rămâne zâna mea cea bună care are un loc aparte pe tronul inimii mele, și doar tu... doar tu, Gubia, ai ochii și sufletul meu, iar al tău suflet e cel mai prețios și dragălaș pentru mine, și cel ce-ți va fi alături. o să-ți aducă la picioare ghirlande de flori, și-ți va îmbrăca sufletul cu mătase și diamante, iubindu-te mai mult decât am făcut-o eu. Meriți o nouă viață! Meriți renașterea din acest purgatoriu în care tu te-ai exilat singură. Lasă teama deoparte și eliberează-te de trecut. Caută-ți Drumul Viitorului alături de omul care vrea să pătrundă în viața ta și să trăiți împreună o singură viață plină de iubire, sinceritate, fericire și liniște.

-Nu mă pot opri din plâns, prietenul meu scump! Spui cuvinte frumoase care mă tulbură și recunosc, în sinea mea, că îmi doresc tot ce e frumos în viața asta să mi se întâmple dar...

-Nici un "dar", iubește și trăiește din învățăturile trecutului. E vremea să-ți construiești o nouă viață

și, mai ales că ai cu cine, bărbatul există și doar așteaptă să-i permiți a-i deschide Drumul către inima ta. Ascultă muzica aceasta superbă cum mișcă stejarii din fața casei, parcă și stelele se leagănă pe ritmul ei calm și atât de visător. Visează, Gubia! Visează și trăiește visul tău!

Când îl asculta Gubia, își aminti de-o frază pe care o uitase, și mereu se agăța de ea atunci când echilibrul ei sufletească se clătina sub imperiul puternicelor temeri, iar acum o auzea repetându-se în adâncul simțurilor, “În drumul spre liniștea sufletească și iubire există trei căi care trebuiesc urmate, și acestea sunt: mâna întinsă pentru a fi atinsă de lumină, mintea limpede și lăsată să reflecte lumina soarelui și glasul inimii să fie ascultat pentru a găsi fericirea.”

“Oare se va schimba ceva pentru mine?”, se întrebă Gubia.

Își întinse mâinile spre Arno, cu fața îmbujorată, iar el îi spuse să închidă ochii. În acel moment, dintr-o bulă încețoșată și atât de seacă, curgeau petale de trandafiri în mâinile ei, umplându-le cu lumina soarelui în culori diverse și încântătoare, sorbindu-i pielea și degetele în nectarul rozelor, iar ele o împinseră către... imaginea lui Carlos. Stătea în fața ei, așteptând înfăptuirea minunii. Minunea uniunii cu dragostea!

Plin de bucurie, Carlos o ridică în brațe și începu să o sărute pe obraji, pe mâini copleșind-o de emoție. Era fericit că în sfârșit ea își dăduse acceptul pentru a o iubi. Gubia stătea în brațele lui ca un boboc de floare, iar trupul ei arăta ca o zeiță în noaptea celestă și magică, în timp ce degetele lui îi mângâiau părul delicat. În aceste clipe dragăstoase, Gubia se gândi cât de mult îi lipsiseră aceste tandreți de care nu mai avusese parte de mult timp. “Trebuie să mă bucur de această iubire!”, își spuse ea.

Se bucurau amândoi de acest vis ce nu și-l doreau sfârșit, chiar dacă acest tablou romantic, și întâlnirea sentimentelor lor, era doar oglinda sufletească a Gubiei, și acest vis se va întâmpla într-un viitor apropiat, doar că Arno vrusese ca și ea să-și dorească împlinirea dragostei într-o cunună cu soarele și luna. O viziune ce avea să se înfăptuiască, cât de curând.

Carlos o mai sărută încă o dată, iar filmul se derulă înapoi, ajungând până la petalele ce-i îmbrățișau mâinile Gubiei. Deschise ochii uimită de toată trăirea intensă prin care trecuse, și-i șopti lui Arno:

-Ce s-a întâmplat? Unde e Carlos?

-Ai petrecut câteva momente frumoase cu el, doar că ele nu au existat în realitate ci doar în imaginația ta, ajutată de Lumina pe care ai primit-o în sfârșit în tine, draga mea.

-Și-atunci, ce se va întâmpla cu mine? Vom fi împreună? Voi fi fericită? În el am găsit dragostea, ai avut dreptate, Arno!

Vroia să îi spună că el are dreptate mereu dar lăsa o clipă de tăcere între ei, apoi îi spuse:

-Atunci când sufletul îți e gol, nu există Lumină, nici împăcare cu sine, dar când el este plin, Lumina te inundă și împăcarea cu tine are loc, liniștea și iubirea te vor, și tu pe ele, și-atunci nu îți rămâne decât să le râvnești și să le cauți, dar tu, Gubia, le-ai găsit și noaptea vei străluci, ziua vei însori și drumul îți va fi împodobit cu stele noi și surâzătoare. Ai trecut prin toate stările posibile pe care le parcurge un suflet, și când ai dat de greu, te-ai retras într-o lume a ta prea tristă și secată, canalizându-ți energia în pictură, doar că nu te-a hrănit și primăvara nu vroia să vină pe pensula ta, dar acum te vei folosi mult timp de comoara iubirii, și ea de tine. Va fi un schimb între voi două și va ieși ceva frumos: pasiune și inspirație în TOT!

-E un adevăr pe care îl conștientizez și eu foarte bine, acum! Dar tu nu poți garanta că dragostea va fi fără termen de valabilitate între mine și Carlos.

-Ba da! Pot să afirm fără urmă de îndoială că iubirea poate fi constantă, dar mai ales că ea poate să crească. Simți cum inima ți se scufundă undeva într-o boare nemărginită, într-o încercare disperată de a prinde valurile iubirii și să te izbești de ele. Nu e nimic rău în ceea ce îți dorești, și chiar eu te-am sfătuit să îți dai o șansă. Până acum ai suferit, și iată că în clipa asta inima ți-a spus că sentimentul acesta frumos îl știi. Inima ta cunoaște dorul, speranța, dar și mintea ta simte că el este sufletul tău pereche, cel mult așteptat! Dragoste există între voi doi. Ce poți face ca ea să fie continuă și șlefuită? Să iubești în continuare și să nu te pierzi pe acest Drum reînceput. O dragoste

ca să nu moară și să nu devină cenușa ființei noastre, trebuie să ardă, să fie plină de scânteii și să persiste. Viața fără dragoste este o viață moartă. Sufletul fără dragoste este un suflet aruncat în hău. Inima fără dragoste este o inimă zbuciumată. Minte fără dragoste este o minte inundată de îndoieli și pesimism. Ce poți face ca relația voastră să fie una statornică și plină de fericire? Trăiește-o ca și cum ar fi sfârșitul ei, hrănește-te cu ea și fii una cu relația, una cu bărbatul ce vrea să îți fie alături. Gustă dragostea din plin, ud-o cu vorbe și simțiri calde, tratează-o cu pământul domol și sincer, curăț-o cu încredere, iscusință și cu dăruință, iar dragostea va fi fără sfârșit, draga mea!

Gubia își redobândește liniștea și echilibrul. Câteva secunde tăcu, adunându-și gândurile, pe care Arno reușise să i le tulbure, apoi îi spuse:

-Sunt pregătită, Arno! Să mergem în Grădină ca și tu să îți duci la îndeplinire ritualul.

Arno ascunse un zâmbet ușor, apoi îngăimă un cuvânt de mulțumire pentru sine sau către ea, nu mai conta pentru că țelul îi fusese atins.

-Te felicit, Gubia! spuse el cu o liniște în glas.

Ultimele ei cuvinte nu apucară să mai fie rostite și într-o clipă, după ce-și împreună mâinile, pătrunseră în deschizătura cerului unde au fost întâmpinați de un porumbel care după ce dădu de trei ori din aripi se transformă în trup uman îmbrăcat în straie albe și strălucitoare.

Amândoi porniră alene pe acele alei din Grădină ca și cum viața li se cernea prin fața ochilor. Atunci, porumbelul le spuse:

-Grădina aceasta e creația unor dorințe neîmplinite pe care le are pe suflet omul. Voi sunteți ceea ce faptele voastre oglindesc dar diferența este că voi dețineți controlul lor și nu Destinul.

Arno și Gubia ascultau fascinați de cele spuse de porumbel. Apoi, el continuă:

-Când o persoană se trezește în fața destinului, și calea este cea pe care și-a dorit-o urmată, asfaltul pare că-i servește ca scop avut și are o semnificație mult mai intensă, dincolo de ceea ce voi vedeți dar care așteaptă să fie posedat. Ajutând asfaltul să se dospească, vă ajutați pe voi să creșteți parcurgându-l, și oricât aur ați sufla peste el, doar drojdia lăuntrică îl leagă sufletește de voi, îi dă speranță pentru a vă elibera de legături sumbre și de a vă duce la bun sfârșit dorințele curate și care să vă hrănească cu adevărat. Când ți-ai ales piramida care să îți întregască sufletul, bucură-te de cristalele vorbelor, de învelișul durabil al mângâierilor și umpleți tainele interiorului cu culori care-ți aparțin și completează-le cu culorile celui alt, și-apoi serviți-vă, în timp ce sufletele voastre primesc forma unui singur interior având un singur scop, și acela este de a vă împrejmuți într-o simplă dar unică inimă. O inimă condusă spre o linie cu esențe luminoase care primește o singură destinație: trecerea de la întâmpinare, la îmbrățișarea frumuseții unei iubiri.

-Cu ce mă mai ajută pe mine, porumbelule? spuse Arno oarecum confuz de vorbele cu tâlc ale porumbelului.

-Să gândești pozitiv și să ai putere de a te lăsa consolată de firul Luminii.

-Dar eu sunt pregătit, porumbelule!

-Știu și totuși gândul de a pune anumite blocaje, și ai să vezi de ce îți spun aceste lucruri, e o provocare care nu trebuie să ți-o permiți acum. Lumina se schimbă după suflet, dacă sufletul este curat, ea strălucește, dar dacă sufletul e amăgit, închis și plin de impurități îndoielnice, el nu mai strălucește ci dispare Lumina la fel de repede cum a apărut.

-Vrei să spui că, în acest moment mă aflu pe un bloc nesigur și dacă mă înfrupt din ciocolată mă prăbușesc, dar dacă stau și o sculpez, o mângâi atunci mă ridic către Lumină și voi aparține ei și numai ei?

-Tu ai vorbit de ciocolată, eu aș da exemplu cu gheața și marea: îngheți sau te scalzi în schimbare.

Marea Catedrală era învăluită în tăcere și Lumină. Doar chipul și trupul Marelui Rumi părea să radieze de strălucire fiind îmbrățișat de razele soarelui. Deodată, cum păseau cei trei prin Grădină, aleile murmurau sunete calde și blânde care le aduse zâmbetul pe buze celor doi străini,

Arno și Gubia.

Gubia arătă cu degetul spre o floare necunoscută ei dar care dansa și cânta, iar din petalele ei ieșeau cuvinte care erau prinse de frunzele unui fag ce le așeza pe-o tablă din marmură.

-Ce vrea să-nsemne asta, Arno? Cât de frumos, nu am mai văzut așa ceva! O comoară neprețuită! spuse Gubia plină de compasiune și cu voce senină, în timp ce florile se înclină și-i transmiseră prin sunetele lor: ”orice suflet poartă o stea dar tu, draga noastră, o ai pe cea mai frumoasă dintre toate stelele cerești pentru că trăiește în tine și tu în ea.”

Atunci porumbelul îi spuse:

-Ele sunt una din frumusețile acestei Grădini, și tot ele aduc visele în noi și sperăm ca ele să devină reale. Consideră-le Florile-Vis în momentele noastre magice și pline de imagini care la prima vedere par fantezii, dar după un timp și cu multă străduință, ele prind viață devenind reale.

-O, cât de frumos! Adevărat spui tu, porumbelule! Adevărat! spuse Gubia uimită de tot ceea ce auzea și vedea.

Porumbelul continuă:

-Iar ele ajutate de frunzele fagului, doar trec aceste vise în manuscrisul de marmură, apoi fratele meu, Binecuvântare, se refugiază în ele dându-le forme de apariție după străduința aceluși suflet care-și dorește împlinirea viselor.

-Trebuie să-i mulțumesc fratelui tău, porumbelule, pentru că și mie mi-a îndeplinit un vis.

-Fă-o, draga mea, Gubia! Împreunăți mâinile înaintea inimii și lasă-te purtată cu gândul într-o armonie care este întrupată în acest tărâm celest, și el îți va apărea în fața ta.

Așa a și făcut Gubia, iar Binecuvântare s-a ivit în fața ei preluând mulțumirea adusă de soaptele ei, iar o undă îi străbătu privirea adînd-o cu ploaia de petale topite ce se mișcau pe muzica aerului natural, încercuindu-i mâinile cu ele.

-Respiră darul oferit de fratele meu, acest parfum al florilor care au menirea de a îndeplini vise! îi zisa porumbelul.

“Carlos va fi acolo și mă va aștepta. Va fi doar al meu și numai pentru mine, și nu voi renunța la visul de a iubi și de a fi iubită în lumea mea!”, își zisă Gubia.

“Voi porni cu sufletul împăcat și voi găsi tâlcul acestor cuvinte rostite de porumbel și-mi voi căuta liniștea Luminată cu sufletul și mintea ca o flacără ce mă va consola pe Drumul meu către Divinitatea Supremă”, își spuse și Arno, în sinea lui.

Porumbelul continuă:

-Acum o să vină Croitorul Inimii acestui loc divin și te va pofti în coroana de rozmarin unde se găsește râul cu puteri magice, și te va pune să îți rostești păcatele, iar după aceea te va confrunța cu ele ca să primești puritatea aceluși râu și vei comunica cu tot cei cărora le-ai adus un prejudiciu sau le-ai întors spatele, ca să fii salvat și să te înalți spre prima treaptă a Divinității Supreme. Trebuie să meditez, să îți aduni viața în palmă și să culegi păcatele, bob cu bob, imagine cu imagine, faptă cu faptă, și să nu îți fie frică, lasă-te purtat de sunetul focului, care se va auzi. Focul puterii te va cuprinde, și cu încredere în tine vei reuși, să ajungi la finalul primului ritual către liniște, fericire și Lumina.

-Mi s-a spus că doar un ritual am de dus până la capăt, și acela e de a aduce smirnă și aloec.

-Un ritual pentru sfârșit, dar d-abia e începutul. Ritualuri vor fi trei la număr. Ritualuri diferite, și fiecare dintre ele aduc ceva în sufletul tău, pot să le numești: Trecut, Prezent și Viitor, dar eu le-aș numi, Lumina Sufletului, Minții și Inimii. Când perforezi libertatea, amestec-o înainte cu frumusețea interiorului tău, apoi vântur-o spre muzica inimii și transform-o în spiritul clădirii tale fără a putea fi demolată. Sau ia aminte cuvintele Marelui Rumi: “Ascultă secretul din profunzimea /versurilor.../ Și lasă-l să te ducă unde vrea.../ Nu uita de sfatul meu / Și nu abandona această cheie.”

Când mâna Croitorului Inimii îi atinse fruntea, Arno simți cum spiritul lui fu inundat de pace

și fericire încât uită de teama care-l cuprinsese, iar o forță caldă îl atrase către coroana de rozmarin. Fața îi era senină, și cu încredere păși spre sunetul râului ca să-l binecuvânteze pentru primul ritual care avea să-i aducă tămăduirea.

Croitorul Inimii construi din nori un templu care avea trei coridoare simple dar grandioase, și cu o suflare le dădu reculegerea interioară, unde Arno avea să găsească începutul și sfârșitul trupului lui dar și a gândurilor. Cum intră în acel templu simți întregul său spirit cum se transformă în ceară sub puterea Luminii care era îngropată în sicriul sufletului său.

Croitorul Inimii vroia să-i ofere o parte din fericirea pe care Arno o obținuse cu decesul lui, dar ca ea să fie pe deplin completă, el trebuia să urmeze unul din cele trei coridoare care duceau spre eliberare, și astfel când va ieși din templu, să-și dobândească Lumina Inimii.

După câteva secunde de tăcere, Arno descoperi în mijlocul primului coridor sufletul tatălui său, și-n jurul lui era prins un cerc pansat cu nasturi albi având dimensiuni variate, iar lângă el stătea mama lui îmbrăcată în rochia timpului care o împiedica să înlăcrimeze la vederea fiului ei, dar își întinse mâinile de a-l cuprinde în brațele ascunse după razele Mântuirii, dar care se mișcau pe sunetul unui flaut al reîntregirii familiei și dorului de atâția ani în care nu-și mai luase în brațe dragul și iubitul ei prunc, lăsându-l singur din cauza unei boli care-i răpise creșterea și maturitatea lui.

Cu lacrimi în ochi, la vederea părinților, Arno le sări în brațe aprinzând lanterna sufletelor lor în Universul Cerului. Mamei îi căzu la picioare, sărutându-le și spălându-le cu lacrimile lui, iar tatălui îi desfăcu cercul ce-i îngrădea sufletul și-l cultivă cu sufletul lui, astfel că familia se uni într-o legătură fără sfârșit, lipită cu laserul iubirii și regăsirii.

Croitorul Inimii și Gubia urmăreau darul spiritual de care avea parte Arno dar și cum coridorul era mult mai luminos și din fiecare nasture creștea cuvântul iubire și miracol iluminat.

Atunci, el se apropie de Arno, și-i spuse:

-Legătura dintre voi s-a stabilit. Părinții tăi sunt aproape de tine de-acum înainte și te vor iubi pe vecie, dar mai ai un singur coridor de pătruns și acolo vei găsi locatarul care te-a iubit trupește și care-ți este proprietarul jumătății inimii tale. Pătrunde în acel coridor și lasă-te descoperit de umbra acestui suflet care te așteaptă de mulți ani.

-Așa am să fac, spuse Arno, apoi continuă... dar de unde am să știu care din cele două coridoare am să găsesc pe cea cu care m-am iubit și-am adorat-o mai mult decât viața mea?

-Depinde doar de tine, Arno! Lovește-ți sufletul cu gândul, și dacă el îți sună a gol înseamnă că în dreptul aceluși coridor nu se va afla acea persoană, dar dacă sunetul este încărcat cu un sentiment care curge și îi percepi lipsa, atunci acela este locul unde este iubirea ce-a fost și, poate ce va veni.

Așa a și făcut Arno, stând în dreptul celor două coridoare care erau paralele cu locul unde el se așezase, și-a adunat gândurile toate și le-a dat forma unui ciocan, apoi și-a lovit sufletul cu ele până ce-a țâșnit din el o revărsare de cântec care-i lipsea și dintr-o dată o rază puternică s-a împletit cu un voal alb împodobind cu străluciri părul unei femei pe care o venerase mult timp până ce ea trecuse în neființă, căutând-o chiar și după acel incident prin culorile și imaginația lui, ca s-o prindă pentru ultima dată într-o tăcere blândă și s-o așeze într-un tablou, atingând-o blând cu petalele pensulei moi, împletindu-i trupul și chipul în toate nuanțele fanteziste.

-Niciodată nu am fost atât de liniștit ca și acum, iubita mea! Sufletul vibrează de lumină, de note celeste care cresc și scad oferind melodia noastră care ne-a unit într-un surâs, iubire. Sur, dragostea mea, te-am desenat și te-am pictat pe pânze cu pensula durerii. Durere pe care mi-a pricinuit-o moartea ta. Iartă-mă că nu am putut să te salvez de la înec. Iartă-mă! spuse Arno cu lacrimi în ochi și cu o voce stinsă în propria lui durere.

-Arno! Arno! Sufletul îmi e liniștit pentru că te-am iubit și te iubesc, dragul meu. De când am aflat prin Telegraful Sfânt că vei veni, un singur gând aveam și acela era de a te reîntâlni și să-ți spun ceea ce nu am reușit să îți rostesc. Mi-ai sădit speranță și inspirație în suflet, m-ai vindecat de îndoială și m-ai pregătit să primesc iubirea și inima ta, mi-ai arătat un drum presărat cu viață și petale parfumate cu polen liniștit printre frunzele iubirii tale și arta cu care ai știut să mă pictezi în

ochii mei ca nimeni altcineva. Nu am ce să îți iert ci doar să te iubesc din adâncul sufletului meu colorat de dragoste... a noastră împreunare dincolo de văile întunecoase, printre norii ce ne fierb simțurile și ne înalță într-un vis nepământesc, dar e doar al nostru.

-Sur..., mă sting! Sur... luminez! Surrrrrr... .

-Nu te teme, Arno! Am reîntregit inima dragostei noastre. Imediat vei ieși din templu pentru a-ți primi Lumina Inimii, iar eu te voi aștepta în Divinitatea Supremă după ce-ți vei duce la final celelalte două rituale.

Arno asculta vorbele Surei complet copleșit într-un amestec de tihnă cerească și Lumină redată la do minor. Mai târziu, după ce ieși din templu, Croitorul Inimii îi spală chipul de trei ori cu apă din râul magic, învelindu-i sufletul și mai ales inima cu pulbere aurie și aripi angelice, pentru că interiorul lui renăscuse din propria lui iubire, iar satisfacția dragostei îi umpluse inima cu magia amintirilor cu viață, colecționate dintr-o relație ce se pierduse din cauza decesului ființei ce-o iubise, dar și de cele două pietre care i-au fost temelie și i-au redat valoarea lui ca om, doar dându-i viața, părinții lui. Părinți ce l-au ocrotit prin trandafirii ce-i înconjurau casa, modelându-i frumusețea sufletului și gândurilor.

-Ești pregătit pentru cel de-al doilea ritual, îi spuse Croitorul Inimii.

Împreună cu Gubia și porumbelul, după ce și-a întregit inima, Arno păși spre altă graniță unde urma să fie binecuvântat cu Lumina Minții. Trecură de palmieri și multitudinea de culori date de petalele florilor, până ce ajunseră la un ecran grandios care emana o muzică religioasă redată de vocile unor păuni și inorogi, activându-i amintirile legate de întâlnirile lui cu corul Bisericii în concertul de Paști și de Crăciun, susținut în fiecare an până ce-a împlinit vârsta de optsprezece ani și a părăsit localitatea natală.

-M-am întors în propria mea copilărie? întrebă Arno pe porumbel.

-Sunt amintiri ce-ți aparțin și dețin zâmbetul și fericirea inocentă a copilăriei tale, și de unde ai deprins anumite învățături ce-au adus la structura ta ca om, caracter și comportament. Doar că aceste învățăminte le-ai uitat, refugiindu-te în alte simțăminte care ți-au adus numai suferințe, lăsând rugăciunea și glasul religios deoparte. Pentru a primi Lumina Inimii trebuie să intri în alt templu și să îți înlături obstacolele ce te-au blocat odată, prin rugăciune, smerenie și curățenia gândurilor. Știu că vei reuși, pentru că ești recunoscător vieții pentru ce ți-a oferit și calitatea ta supremă ești Tu.

Gubia întrerupse spusele porumbelului:

-A trebuit să moară ca să se nască din nou, porumbelule?

-Exact, Gubia! spuse porumbelul. Așa cum Iisus a înviat din morți și s-a suit la Tatăl lui și la Tatăl Nostru și la Dumnezeu Lui și la Dumnezeu Nostru și s-a înfățișat ucenicilor, zicându-le "Pace Vouă", și a suflat asupra lor și le-a zis: "Luați Duh Sfânt!", apoi a continuat, spunându-le "Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute", așa se întâmplă cu orice suflet care moare pe pământ și reînvie din morți pe acest tărâm nepământesc, adică Divin.

-E adevărat, porumbelule, că m-am pierdut de drumul spiritual, luând alte căi care, ziceam eu, îmi asigurau existența, uitând de rugăciunile dinaintea mesei și cele dinaintea culcării.

-Arno, și Toma a avut îndoieli la un moment dat dar Iisus s-a înfățișat în fața lui și i-a spus: "Pentru că m-ai văzut, ai crezut. Fericțiți cei ce n-au văzut și au crezut!"

-Am fost un Toma, dar acum sunt pregătit să primesc Sfântul Duh, rugându-mă așa cum o făceam când eram tânăr.

Atunci, Arno își începu rugăciunea. Așezat în genunchi cu mâinile împreunate lângă piept, rosti: "Slăvindu-Te, Te slăvesc pe Tine, Doamne, că ai căutat spre smerenia mea și nu m-ai dat în mâinile vrăjmașilor, și ai mântuit din nevoie sufletul meu. Și acum, Stăpâne, să mă acopere pe mine mâna Ta și să vină peste mine mila Ta, că s-a tulburat sufletul meu și amarnic îi este să iasă din netrebnicul și întinatul meu trup. Ca nu cumva vicleanul sfat al celui potrivnic să-l întâmpine și să-l

poticnească întru întuneric, pentru păcatele cele făcute de mine, cu neștiință și cu știința, în viața aceasta. Milostiv fii mie, Stăpâne, și să nu vadă sufletul meu întunecatul chip al viclenilor diavoli, ci să-l ia îngerii Tăi cei străluciți și luminați. Și când mă vei judeca, să nu mă apuce mâna stăpânitorului acestei lumi, ca să mă surpe pe mine, păcătosul, în adâncul iadului, ci stai lângă mine și-mi fii Mântuitor și sprijinitor, pentru ca aceste chinuri trupești veselie sunt robilor Tăi. Miluiește, Doamne, sufletul meu cel întinat cu patimile acestei vieți și, prin pocăință și mărturisire, curat pe el îl primește, ca binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.“

O lumină roșie se-mprăștie în jurul lui, iar în mijlocul ei se vedeau două mâini întinse care purtau o coroană de spini și flori de mac, iar o voce ca un ecou îi spuse:

-Primește Praful Iertării, Coroana Luminii Minții și împreună cu Lumina Inimii vino în Divinitatea Supremă. Ia de la porumbel smirna și aloe, aprinde-le și îmbălsămează-te cu fumul lor, apoi împrăștie cenușa și pe trupul Gubiei.

Porumbelul făcu exact cum primise instrucțiunile de la Vocea Sfântă și zâmbind îi înmână cele două plante lui Arno.

Plantele aveau un parfum de nedescris, dar Arno nu fu împiedicat de mireasma lor și își continuă îmbălsămarea ca sufletul să-i înflorească, apoi cu cenușa strânsă în mâini, o vântură pe trupul Gubiei exact cum îi fusese indicat. Totul prinsese contur. Toate aceste ritualuri aveau o singură explicație și aceea era: darul nașterii lui, smerenia și iubirea sufletească, drumul spre calea religios-mentală, întreținându-i spiritul cu puritate și evlavie. Comuniunea care se stabilise în această Grădină îi umpluse golul ce-l avusese: întâlnirea cu persoanele iubite, spălarea spiritului prin rugăciune, privilegiul de a sta în templul norilor, iar acum putea să doarmă liniștit trupul lui, iar sufletul să-i fie Mântuit și Luminat pe veci.

Ieșirea din Grădină îi aduse pe amândoi în casă. Gubia își luă rămas bun de la Arno cu lacrimi în ochi dar și cu sufletul împăcat și fericit că-și găsiseră amândoi liniștea și iubirea. Venise timpul ca ei să se despartă, continuându-și fiecare drumul destinului pe căi diferite: ea pe Pământ și el în Divinitatea Supremă. Rostiră împreună o rugăciune, dar și cu promisiunea smulsă Gubiei că în fiecare seară se va ruga și-n fiecare duminică, ori sărbătoare se va duce la Slujba Bisericească, iar în Săptămâna Mare de Paște care se apropia cu pași repezi va ține post, și-n fiecare miercuri și vineri din săptămână va încerca să postească.

“Mărturisesc Ție, Doamne, Dumnezeuul meu, Celui în Treime slăvit și închinat: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh – păcatele mele făcute în toate zilele vieții mele și până în ceasul de față cu lucrul, cu cuvântul, cu gândul, cu vederea, cu auzul, cu mirosul, cu gustul, cu pipăitul și cu toate simțurile mele sufletești și trupești, prin care Te-am mâniat pe Tine, Dumnezeuul meu, și am nedreptățit pe aproapele. Pentru toate acestea mă simt vinovat înaintea Ta și vreau să mă pocăiesc. De aceea, cu smerenie, mă rog: iartă-mă și mă dezleagă de toate păcatele, ca un bun și de oameni iubitor. Amin. “

SFÂRȘIT